

Orcsik Roland
NEHÉZ MŰFAJ

*„the quiet and empty bodies”
(Robert Smith)*

Reggel tűzött a Nap,
semmi sem utalt rá,
hogy aznap majd esernyő
alá bújok az utcán.

Eső, faszom, elsőre
fröccsenő asszociáció.
Dolgozom még rajta,
hogy ne ezek a rongyos
gyászmotívumok
borítsák borúba
a sorokat, sírokat.

Amikor reggel egy
barátom fölhívott,
azt hittem,
álhírrrel ugrat:

„Igen, meghalt.”

Paff, halál,
padlóra vág a
közhely a köbön.

Éppen ő, ki lelépett,
szögezte le:

*Legyen fiatal férfi. Tegyük föl,
csak néhány kósza telefon*

*kötött össze a megboldogulttal,
de most azt terjeszted,
lélegzetet se tudtál venni nélküle.*

*Támaszod lesz a holt,
vállára nehezedhetsz,
míg lassan hajszálra ugyanolyan
leszel te is, mint ő volt.*

Értem. Vagyis nem.
Vagy is, meg nem is,
nincs ezen mit rágódni.

A gyász nem szép,
bassza meg,
nehéz műfaj.

A gyász lúgos,
mar mint állat.

Kifakadnak a könnyzacskók,
merül a szív.

Káromkodás nélkül
simán nyelném az ég-
szakadást.

FEKETE TOLL

A Szentmihály-
teleki utca sarkán
villanyoszlop emelkedik
az útmenti fák fölé.

A sűrű rácsozatú,
szürke vasszerkezet
karcsú modell,
fekete vezetékcsápjával
behálózza a háztetőket.

Előtte szögletes,
zömök trafóház:
betonbunker.
Belépni tilos.

A villanyoszlop fején
magasított gólyakosár,
tavasszal azon
rak fészket egy fehér
gólyapár.

Az állvány megvédi
a szárnypróbálgató
fiókáikat az áramütéstől.

A gallyakból épült, kör alakú
fészkek mesteri munka.
Rövidtávú otthon.

Reggelente biciklivel tekerünk
lányommal az iskolába.
Ha belefér,
megállunk a gólyák előtt.

Egyszer nagy fekete
tollat találtunk a villany-
oszlop alatt.

Olyan, mint egy felkiáltó
jel, mondta lányom,

majd táskájába tette a nafta-
szagú tollat.

A hosszúcsőrű csapat
kelepelni kezdett
a magas bázisából.

A rövid, szaggatott torokhang,
mint dobpergés
a forgalmi zajban:
riadó Afrikából.

